

Dr. Farkas Miklós a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem professzor emeritusa 2007. augusztus 28-án, 75 éves korában, súlyos betegség miatt elhunyt. A BME saját halottjának tekinti Őt.

50 éves egyetemi pályafutása során 4 kar - a Villamosmérnöki és Informatikai, a Gépészmérnöki, a Természet és Társadalomtudományi és a TTK munkatársa volt. Hatása aktív közéleti szereplőként, az Egyetemi Tanács tagjaként, a nemzetközi hírű Stabilitáselméleti szeminárium révén kiterjedt a Műegyetem egész életére.

Farkas professzor hallgatók generációit tanította több száz fős nagy előadásokon a matematika alapjaira, kisebb csoportokban a differenciálegyenletek elméletére és alkalmazásaira. **Oktatói munkásságára**, mint minden más tevékenységére, a **precizitás** volt jellemző.

Az 1970-es évek elején vezetésével készült 16 kötetes matematika jegyzet és példatársorozat új alapokra helyezte a képzést, **nívódíjban** részesült.

Az elméleti korrektség mellett mindig hangsúlyozta az alkalmazások fontosságát. Ez vezette többedmagával a **matematikus-mérnök szak** megalakításához a Gépészmérnöki Kar keretében. E nagysikerű képzés fennállásának 20 éve alatt végzettjei közül sokan a külföldi, illetve hazai gazdasági, politikai, tudományos életben vezető szerephez jutottak.

Farkas Miklós pályája kezdete óta kiállt az egyetemi **tudományos kutatás** fontossága mellett. 1974-ben szerzett akadémiai doktori címe után tudományos tevékenysége a differenciálegyenletek elméletéhez kapcsolódott, jelentős populációdinamikai, műszaki, gazdasági alkalmazásokkal. Több mint 70 tudományos publikációja mellett kiemelendő a **Springer-Verlag Applied Mathematical Sciences**, az alkalmazott matematika talán legrangosabb, sorozatában

1994-ben megjelent "**Periodic Motions**" című könyve, illetve az **Academic Press** gondozásában 2001-ben kiadott "**Dynamical Models in Biology**" műve.

Farkas professzor **iskolateremtő** egyéniség volt. A Műegyetemen általa létrehozott kutatócsoportból alakult 1996-ban a **Matematika Intézet Differenciálegyenletek Tanszéke**, melynek első vezetője volt. Témavezetésével több mint 20 disszertáció készült, fiatal tudós tanítványai közül sokan külföldről érkeztek.

Farkas Miklós **sokoldalú nemzetközi tevékenységet** folytatott, hazai és nemzetközi szervezetek, folyóiratok szerkesztőbizottsága tagjaként, konferenciák meghívott előadójaként öregbítette a magyar tudomány hírnevét. Különösen jelentős vendégprofesszori, vendégkutatói szerepe, mely kezdetben Afrika, Ázsia, később Európa, Észak-Amerika, az utóbbi évtizedben elsősorban Dél-Amerika országaira terjedt ki.

Nyugdíjazását követően is aktívan dolgozott. **Professzor emeritus**-ként előadásokat tartott „Bifurkációk”, „Dinamikai modellek a biológiában” témákban. Hazai és külföldi doktoranduszok témavezetője volt.

Munkásságáért sok hazai és nemzetközi elismerést kapott. Ezek közül, ő maga talán, a **Szent-Györgyi Albert** díjat becsülte a legtöbbre. Álljon itt a kitüntetés névadójának Farkas Miklósról nagyon illő idézete: „**A tudós az az ember, aki miközben mászkál a világban, ugyanazt látja, mint bárki más; de miközben ugyanazt látja, olyan dolgok jutnak eszébe, mint előtte soha senkinek**”.

2007 nyarán már **súlyos beteg** volt, amikor 75. születésnapján egy neki címzett **konferencián** tisztelgett életműve előtt a magyar és a nemzetközi matematikus társadalom.

Az eddig röviden ismertetett oktató-kutató munkája mellett Farkas Miklóst igazán

nagy műegyetemi professzorrá, egyéniséggé -

műveltsége, emberi nagysága, vezetői erényei tették.

Több mint 5 nyelven olvasott, beszélt, tartott előadásokat, írt dolgozatokat. Szerette az irodalmat, rendszeresen idézett verseket.

Az **igazságosság, a fejlődés** kérlelhetetlen harcosa volt. Véleményét - nem félve annak esetleges következményétől - mindig kimondta, leírta. A híres XIX. századi gondolkodóhoz hasonlóan az ő jeligéje is lehetett volna a nagy firenzei mondása

„Segui il tuo corso e lascia dir le genti”.

„Menj utadon, s ne bánd, hogy mit beszélnek”

Az írás, újságcikkek, tanulmányok, szélesebb publikumnak szóló könyvek életelemévé váltak. Tudatosan kimondta, hogy feladatának tekinti történelmi tapasztalatait átadni a jövő nemzedékeinek. Így született a **„A XX. század, ahogy megéltem”** című könyve.

Jó tollú író volt. Sokféle témában, legyen szó a matematikától a spanyol polgárháborún át a Föld túlnépesedéséig, mindig sikerült találnia egy **frappáns, figyelemfelkeltő kifejezést**, gondolatot. Példaként – itt most - talán a **zipzár bifurkációt** idézhetem.

Több korábbi, a maga idején nagy vihart kavart, véleményéről, cselekedetéről mára már kiderült, hogy ez volt a **helyes út**. Más esetekben lehet, hogy erre még éveket, évtizedeket kell várni.

Miklós sohasem vált megalkuvóvá. Ha látta, hogy meggyőzéssel nem képes változtatni, **levonta a következtetéseket**. Amint tette ezt például a 80-as években, amikor 19 évi tanszékvezetés után lemondott.

Nekem az a **szerencse** adatott meg életemben, hogy Miklóst 34 éve ismerem. A kezdeti egyetemi doktori témavezetőmből, főnökömből munkatársam lett, **barátokká váltunk**.

A már 15 éve Budapesten - és az általa úgy kedvelt, **hegyesdi** házban - folyó rendszeres bridzspatik igazi élményét nem annyira a játék, mint a vele és feleségével töltött idő, a beszélgetések jelentették.

Most érzem csak, és evvel **gondolom, nem vagyok egyedül, hiányát**. Nem hallom többé bölcs és szellemes szavait, nem tudok már tőle tanácsot kérni. Mindig felbukkan előttem szikár, sportos alakja.

Ha még élne, itt megállítana, Nem szerette, még a szívből jövő érzelmösséget sem.

Dr. Farkas Miklós 75 éves korában meghalt. **Halálában is olyan büszke és bátor volt, mint ahogyan élt**.

Próbáljuk meg követni tanárként, tudósként, mások sorsával törődő emberként mutatott példáját.

Evvel őrizzük meg igazán méltóan emlékét!